

1931-ben született, 1949-ben érettségizett, 1951-ben vették fel a Kertészeti Főiskolára, amely akkor még az Agrártudományi Egyetem Kertészeti Kara volt. A harmadév kezdetén – a szakosodáskor – jelentkezett a Kerttervezési Tanszékre, ahová Ormos Imre professzor úr szeminaristaként befogadta. Ez meg is határozta további életét, így lett kertépítő. 1956 tavaszán diplomázott jeles eredménnyel. Első munkahelye az ÉM Parképítő Vállalat volt, ahol a gyakornoki munkakört átugorva művezetőként alkalmazták. Első munkája a MOM irodaház és a kollimátor ház kertépítése, továbbá a Kerepesi úti lakótelep kertészeti munkáinak kivitelezése volt. Párhuzamosan az új Műszaki Egyetem parképítése és egyéb kisebb munkák – Mezőgazdasági Kiállítás, iskolák, kórházak stb. földmunkáinak és parképítési feladatainak – elvégzése szintén rá hárult.

1962-től 1966-ig az FM Ültetvénytervező Vállalathoz került, ahol a nagy szőlő és gyümölcs rekonstrukciós munkák kitzési és geodéziai munkáinak ellenőreként és kisebb földmunkák és tereprendezések tervezőjeként dolgozott.

1966-ban kérték fel a Fővárosi Kertészeti Vállalat parképítési ágazatához osztályvezetőnek. Ott dolgozott – 1968-tól főosztályvezetői beosztásban – a vállalkozási és építési osztály irányítójaként nyugdíjazásáig, 1990-ig. Az 1966-tól 1990-ig eltelt közel 25

év volt az építőipar, a mezőgazdaság robbanásszerű fejlődésének időszaka. Irányítása alatt épültek a legnagyobb fővárosi lakótelepi parkok és kertek, régi közparkok újultak meg, újak létesültek. 2004-ben Ormos Imre Éremmel jutalmazták. Nyugdíjba vonulását követően is szoros kapcsolatot ápol egykori kollégáival, a FŐKERT-családdal, amit a korszak legnagyobb értékének tart ma is. Kollégái hallatlanul becsülték azért, mert minden apropóra volt és van egy pár soros verse.

2016-ban így emlékezett vissza a FŐKERT-nél eltöltött időszakra:

„Én az '50-es évektől a '90-es évekig ismerem a FŐKERT-et. Radó volt az igazgató (Dr. Radó Dezső, a FŐKERT igazgatója 1962-1984), aki engem nem ismert. Behívott és elmondta, hogy mi a feladat, ha vállalom, akkor rendben lesz, ha nem, akkor év végén elköszönünk. Az egzsztenciánk határozta meg a munkánkat. Mindent megtettünk azért, hogy megoldjuk a ránk szabott feladatot... A hollandok, mint híres hajós nép jelszavával éltünk: „Vivere non sed navigare necesse est” – azaz élni nem, de hajózni muszáj!”

„Mi még kordékkal hordtuk az anyagokat”. A munkát szinte katonás rendben végeztük. Amikor ezt a munkát elkezdjük, az egykori Tisza-szabályozás eszközeivel, lapáttal, csákánnyal, talicskával dolgoztuk.”

„Nekem az volt a feladatom, hogy kövessem a technikai fejlődést, ami a kertészetben is az egész világon megjelent, és a vívmányokat bevezessem... A talicska helyét átvette a kisdömpér, a lapátát a rakodógép...a tehetségesebb kubikusokból gépkezelőket képeztünk. És ezekkel az emberekkel, gépekkel építettük a lakótelepeket. Hogy jól vagy rosszul? Azoktól kell megkérdezni, akik akkor költöztek oda, pincékből, a padlásokról... Végül kaptak egy zöld területet, fákkal, bokrokkal... A technikai fejlődés megengedte, hogy máshogy végezzük a feladatokat. 2500 fővel dolgoztunk az '50-es években. Amikor nyugdíjba mentem a létszám 398 fő volt. Elképesztő. És nagyjából a feladatot ma is ellátják. Ennyit változott a világ.”

„A FŐKERT kitüntetett helyzetben volt, nemcsak a magyar, de külföldi versenytársakhoz képest is. Voltak dolgok, amit mi jobban csináltunk akkor.” „Még ilyen nehéz körülmények között is, de jó viszony és családi jelleg volt. Nem volt rossz nálunk dolgozni. Mint az egykori paraszti családokban, a nagygazdaságokban a kisgyerek, a nagypapa, nagymama ellátták a csirkéket, a gyerekcsibéket nevelték, a nő főzött, dolgozott, a férfiak pedig végezték a nehezebb munkát. Ezt a modellt mi valahogy tovább vittük a FŐKERT-nél. Voltak konfliktusok, amiket nem lehetett elkerülni, mint egy jó házasságban, főleg ott, ahol mondjuk négyszázan voltunk az építésnél, 50-60 műszakival és végül elvégeztük, amit kellett. És ebben nagy segítség volt az egykori igazgatónk, Radó Dezső... egy egységes családot alkottunk, és ezt a mai napig fenntartjuk, és így élünk. 25 éve minden hónapban a vállalatunknak az a része, amelyik még él, találkozik. Ápoljuk ezt a kapcsolatot.”

Ahogy visszaemlékezésében olvashatjuk, a kezdeti időszakot az ásó, csákány, lapát, kétkerekű lovas-kordé jellemezte. Kánnár László és az akkori FŐKERT vezetését dicséri, hogy egy viszonylag rövid időszak után a Volvo báger, Fiat dózerek, Gehl rakodógépek, kis dömperek, traktorok, elektromos és pneumatikus kéziszerszámok sokasága lett a technikai eszköztár

meghatározó eleme. Ez új technológiai és szervezeti módszerek kialakítását követelte meg. A hagyományos kertész- és kubikusgárdát kellett magasan képzett gépkezelői, szerelői és önálló munkát végző szakmunkássá kiképezni, amely feladat a változó körülményekhez alkalmazkodó gyors szemléletváltást kívánt. Ebben az időben épületek az új lakótelepek, közparkok és el kellett végezni a régebbiek rekonstrukcióit, amelyek díszítik, színesítik a főváros arculatát. Ez hatalmas munkát, nehéz, de szép feladatot rótt az ágazatra. Fő feladatának a szervezést gondolta. A tervezés, a munkaerő, a szállítás, a gépek és a rendelkezésre álló anyagi erőforrások átgondolt, ökonomikus jó összehangolását tekintette a legfontosabbnak. Tevékenysége kibővült az oktatással is. Több mint húsz éven keresztül tanította az egyetemen a kertépítész hallgatókat az építés-szervezés ismereteire meghívott előadóként.

Kánnár László a FŐKERT legendás ötös fogatának utolsó élő tagja. Dr. Radó Dezső volt az igazgató, dr. Kiác György a főmérnök, Bercsek Péter, Kánnár László és Szendrő József a három főosztályvezető. A fogatot Kecskés Ildikóval, a tervezési osztály vezetőjével kell még kiegészíteni. ☺